

عنوان مقاله:

موانع اجرای آرای داور داخلی و بین المللی با رویکردی بر اصل ۱۳۹ قانون اساسی

محل انتشار:

فصلنامه فقه و حقوق نوین، دوره 3، شماره 10 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

رامین رضائیان - کارشناسی ارشد حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد اسلامی، دانشکده علوم انسانی و حقوق، واحد اهواز، خوزستان، ایران

مسعود خدیمی - استادیار گروه حقوق عمومی، عضو هیئت علمی، دانشکده حقوق و علوم انسانی، دانشگاه پیام نور، مرکزی، اراک، ایران

خلاصه مقاله:

داوری به عنوان یک روش حل و فصل اختلافات، قراردادی است که به موجب آن طرفین رفع نزاع کنونی و احتمالی آینده را در معامله ای خاص به اشخاص مورد اعتماد خود می سپارند و متعهد به اجرای حکم آنان می شوند و از رجوع به دادگاه های دادگستری صرف نظر می کنند. رای داور هدف آخر و نهایی اجرای داور است. در این میان موانع و مشکلاتی در هنگام صدور رای ممکن است پیش آید که این موانع و مشکلات هم در رای داخلی و هم بین المللی مشهود می باشد. اجرای رای داخلی و بین المللی در مراجع قضایی با مشکلات قانونی و قضائی مواجه است که قسمتی از آن به جهت نقض و ابهام قانونی و قسمتی دیگر به جهت فقدان رویه قضایی کافی در بحث اجرا و شناسایی است. غیر قابل فرجام و واخواهی بودن رای داور علیه ثالث و نیز عدم وجود نهاد مستقل برای اجرای رای داور در خود نهاد داور از جمله مصادیق مشکلات و موانع حاکم بر اجرای آرای داور است. در نظام حقوقی ایران برای اشخاص عمومی و دولتی محدودیتی وجود دارد که در قالب اصل ۱۳۹ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران خود را نشان داده است. این اصل از حیث پیش بینی مکانیزم نظارتی و کنترلی در مورد اموال و دارایی های عمومی و دولتی کامل است ولی در روابط تجاری و به ویژه جذب سرمایه گذاری خارجی، آثار و تبعات نامناسبی به بار می آورد و با ذات امور تجاری که سرعت بخشیدن در امور تجاری است، در تعارض می باشد. در مقاله حاضر سعی بر این است تا با روش توصیفی-تحلیلی و مطالعه کتابخانه ای از طریق فیش برداری مطالب، موانع اجرای آرای داور را تبیین کرده و مورد بحث و بررسی قرار داد.

کلمات کلیدی:

داور، داور داخلی، داور بین المللی، موانع، رویه قضایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1525757>

